

روزنامه کار و کارگر ۱۷/۱۰/۱۳۸۳:

پروفسور شاپور رواسانی:

دو سوال محوری کارگران از کاندیداهای ریاست جمهوری

تلاشی که در هفته‌ها و روزهای اخیر از طرف سازمانهای سیاسی، صنفی و شخصیت‌های محترم اجتماعی برای تداوم کاندیداهای مقام ریاست جمهور آغاز شده و در مطبوعات منعکس می‌گردد. فرصت بسیار مناسبی برای کارگران و سازمانهای کارگری برای طرح خواست‌ها و مشکلاتشان می‌باشد.

این حق مسلم و قانونی همه شهروندان و از جمله همه کارگران، سازمانها، شوراهای اتحادیه‌های کارگری است که از کاندیداهای محترم که خوشبختانه همه اهل دانش اند خواسته شود نظر و برنامه خودشان را در جهت حل مسائل و مشکلات اقتصادی و سیاسی جامعه و بطور مشخص مشکلات جامعه کارگری ایران که با خطر بیکاری و فقر روبرو است، به طور صریح، روشن و قابل فهم بیان نمایند تا کارگران و سازمانهای کارگری بتوانند با اطمینان خاطر به کاندیدای مورد نظر و علاقه خود رای دهند و اطمینان داشته باشند که خواست‌ها و مشکلاتشان مورد توجه قرار می‌گیرد.

لازم به یاد آوری نیست که نه شایسته کاندیداهای محترم و نه شایسته کارگران خواهد بود اگر کاندیداهای ریاست جمهوری در بیان نظرات و برنامه‌های خود به ذکر کلیات و مفاهیم عام و دادن وعده قناعت نمایند. زیرا تا مفاهیم اقتصادی و اجتماعی به طور دقیق بیان و تعریف نشوند، در حقیقت و عمل نکته‌ای را روشن نمی‌سازند.

با توجه به این نکات به نظر می‌رسد ضروری باشد که کاندیداهای محترم نظر و برنامه خودشان را به طور صریح:

۱- در باب ورود یا عدم ورود ایران به سازمان تجارت جهانی ابراز و دلایل موافقت یا مخالفت خود را بیان کنند (با توجه به ساختار اقتصادی ایران).

۲- اعلام نمایند که درباره شیوه تولید مسلط در ایران و به طور مشخص خصوصی سازی چه نظر و تحلیلی و چه برنامه‌ای برای مبارزه با بیکاری و اخراج کارگران دارند؟

لازم به ذکر است بر اساس گزارش نشریه فاینانشال اکسپرس تحت عنوان ((دورنمای اقتصادی بین المللی و سازمان تجارت جهانی)) اگر چه WTO در سال ۱۹۹۵ و با هدف اجرای اصلاحات اقتصادی بین المللی فعالیت خود را آغاز کرده اما اصول اساسی این سازمان بارها نادیده گرفته شده و در عمل تبدیل به عروسکی در دستان آمریکا شده است.

حال. آیا کاندیداهای محترم توجه دارند که اگر ایران وارد این سازمان شود. قوانین کشور و مواردی از قانون اساسی که مغایر مقررات این سازمان باشند باید تغییر کنند؟ و سیل کالای خارجی به سوی ایران جاری خواهد شد؟ و بیکاری افزایش خواهد یافت؟

بی شک. سکوت کاندیداهای محترم مقام ریاست جمهوری در برابر این سوالات نمی تواند موجب افزایش اعتماد کارگران به آینده شود و البته کارگران ایران به کاندیداهایی رای خواهند داد که از خواست های آنها دفاع کند و نه سرمایه داران. و ریاست کسانی را خواهند پذیرفت و با آنها همکاری خواهند کرد که رفتارشان با گفتارشان یکی باشد.